

О, дякую, що ти прийшла-таки

Михайло Старицький

О, дякую, що ти прийшла-таки...
Я цілу ніч в безсонні знемагався,
З примарами химерними вагався,
Розважував сполошені гадки...
Вони отут безладним роєм грали,
Сміялися над марієм старим
І в тиші злій немовби дорікали,
Що я життя своє пустив на дим...
Ох, та невже ж?.. Відкинь тяжку заслону
І відчини затемрене вікно...
Як хороше! В повітрі дух від крону
Та резеди розлився чарівно...
А сонячно - мов світла ціле море
Влилось сюди і хвилями буя...
Не сонце то, а ти, небесна зоре,
Порадонько єдина моя!
Не віднімай з моїх грудей правиці,
А лівую лиши тут на чолі:
Від подиху моєї чарівниці
Стишаються і болі, і жалі,
Тяжкі думки вмірковуються тихо,
Все менше й менш пала душа вогнем,
І віриться, що спільне наше лихо
Розвіється за теплим, ясным днем.